

Arrest

nr. 166 238 van 21 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 15 december 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 december 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. KUIJL, die loco advocaat S. BUYSSE en K. VAN DER STRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 16 februari 2006 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op 17 februari 2006 onder een andere naam asiel aan. Op 24 maart 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Vervolgens beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22 januari 2007 tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 1427 van 30 augustus 2007 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekster.

- 1.2. Op 16 november 2007 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).
- 1.3. Op 27 oktober 2008 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 3 september 2009 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.
- 1.4. Op 6 november 2009 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 21 april 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk, doch ongegrond verklaard.
- 1.5. Op 15 september 2010 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag op 12 januari 2011 onontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 9 maart 2011 ongegrond bevonden.
- 1.6. Op 28 april 2011 dient de verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Op 17 mei 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.
- 1.7. Op 26 mei 2011 wordt aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).
- 1.8. Op 31 mei 2011 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 15 september 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.
- 1.9. Op 24 oktober 2011 dient de verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 28 maart 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en op 29 maart 2013 wordt aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).
- 1.10. Op 5 maart 2012 dient de verzoekster een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.
- 1.10.1. Op 29 mei 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt op 17 juli 2012 ingetrokken.
- 1.10.2. Op 24 juli 2012 wordt de aanvraag bedoeld in punt 1.10. opnieuw onontvankelijk verklaard. Nadat deze beslissing op 26 november 2012 wordt ingetrokken, verwerpt de Raad bij arrest nr. 94 142 van 20 december 2012 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.
- 1.10.3. Op 14 juli 2014 wordt de aanvraag bedoeld in punt 1.10. opnieuw onontvankelijk verklaard. Nadat deze beslissing op 8 september 2014 wordt ingetrokken, verwerpt de Raad bij arrest nr. 154 016 van 7 oktober 2015 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.
- 1.10.4. Op 24 september 2014 wordt de aanvraag bedoeld in punt 1.10. opnieuw onontvankelijk verklaard. Nadat deze beslissing op 17 november 2014 wordt ingetrokken, verwerpt de Raad bij arrest nr. 136 276 van 15 januari 2015 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.
- 1.10.5. Op 20 november 2014 wordt de aanvraag bedoeld in punt 1.10. opnieuw onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 157 196 van 27 november 2015 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.
- 1.11. Op 2 augustus 2013 dient de verzoekster een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 16 december 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.12. Op 16 december 2013 wordt de verzoekster tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd.

1.13. Op 1 december 2015 wordt ten aanzien van de verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Tegen deze beslissing wordt een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 181 203.

1.14. Op 1 december 2015 wordt de verzoekster tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor vier jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoekster wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“(…)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend of aangetekend werden verstuurd op 26.11.2007 (bijlage 13qq), 26.05.2011 (bijlage 13) en 04.04.2013 (bijlage 13). Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de gemeente Tongeren geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Vier jaar

Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

X de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden

- de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie aangegaan uitsluitend om toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden*

Betrokkene diende op 17.02.2006 als M. L. (...), geboren te Baku op 05.10.1960 en van nationaliteit Azerbeidzjan een asielaanvraag. Het CGVS sloot deze asielaanvraag op 22.01.2007 negatief af. Na een schorsend beroep werd betrokkene eerste asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 30.08.2007. Ook betrokkene eerste medische regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter diende zij in als M. L. (...) geboren te Baku op 05.10.1960 en van nationaliteit Azerbeidzjan. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard wegens gebrek aan identiteitsdocumenten. Meer dan drie jaar na haar asielaanvraag diende betrokkene haar eerste humanitaire regularisatieaanvraag van 13.01.2009 in als M. L. (...), geboren te Armenië op 05.10.1959, nationaliteit Armenië (identiteit volgens paspoort). Deze humanitaire regularisatieaanvraag werd ongegrond verklaard

De asielaanvraag, alsook de verschillende aanvragen tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat betrokkene bewust en met frauduleuze intentie misbruik heeft gemaakt van de Belgische procedures. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 3° van de wet van 15.12.1980, een inreisverbod van vier jaar opgelegd.

(…)”

2. Over de rechtspleging

2.1. Het administratief dossier bevindt zich tevens in het rechtsplegingsdossier van de zaak met het nummer 181 203.

2.2. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid op nu de verzoekster op 16 december 2013 een inreisverbod voor een duur van drie jaar werd opgelegd dat definitief in het rechtsverkeer aanwezig is, zodat het haar tot 24 december 2016 verboden is om in België te verblijven en de verzoekster aldus geen belang heeft bij de nietigverklaring van het thans bestreden inreisverbod.

3.2. De Raad wijst er op dat de verzoekster met het thans bestreden inreisverbod voor een veel langere periode een verblijf op het grondgebied van België en van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen wordt ontzegd, zodat zij wel degelijk een belang kan laten gelden bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden inreisverbod.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij werpt tevens een manifeste beoordelingsfout op.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna afgekort Vreemdelingenwet) dienen de administratieve beslissingen met redenen omkleed.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schrijven deze verplichtingen evenzeer voor. De bestuurshandelingen moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd en de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing te grondslag liggen. Zij moet bovendien afdoende zijn.

In casu dient vastgesteld te worden dat het bevel door middel van een bijlage 13sexies om het grondgebied te verlaten niet op een afdoende wijze werd gemotiveerd. Een eerder bevel met inreisverbod is verzoekende partij betekend. Een voorgaand bevel de zogenaamde bijlage 13 is definitief geworden.

Verzoekende partij is een gezin met een meerderjarig kind. Niets werd gemotiveerd ivm de schending van de gezinscel. Zodoende kan verzoekende partij niet zijn voorzorgen nemen om op vrijwillige wijze het rijk verlaten samen.

Aangezien het bevel gepaard gaande met een inreisverbod, niet rechtsgeldig werd betekend is deze onwettig .

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet correct rekening heeft gehouden met het dossier van de dochter met haar man dient te blijken uit de bestreden beslissing, hetgeen nergens melding maakt van de gezinscel.

Gezien het reisverbod opgenomen in in eenzelfde akte heeft verzoeker belang bij de schorsing en annulatie van het reisverbod.

De dienst vreemdelingen zaken overschreed haar macht en motiveerde onwettig.

In een bestreden beslissing wordt bovendien zonder enige motivering een inreisverbod van 4 jaar, zijnde de maximale termijn, opgelegd zodat verzoeker zich in een onmogelijke situatie dreigt te bevinden mocht huidige verzoek niet weerhouden worden:

De duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, hetgeen uitdrukkelijk in de wet wordt vermeld.

Verzoekster meende dat de wettigheid is geschonden door een inreisverbod op te leggen Immers zo voorziet de Vreemdelingenwet in artikel 7 alinea 2 en 3 (gewijzigd bij wet van 19 januari 2012 en in werking op 27/02/2012) een aantal preventieve maatregelen om de uitvoering van de verwijderingsmaatregel na te streven. Het uitvoeringsbesluit van 19 juni 2012 (KB van 19 juni 2012 tot wijziging van het Vreemdelingenbesluit van 08/10/1980 en van het KB van 20/07/2001 betreffende de werking en het personeel van de algemene inspectie van de federale politie en van de lokale politie in het kader van de controle van de gedwongen terugkeer; B.S. 2 juli 2012) verduidelijkt hieromtrent dat de Minister of zijn gemachtigde de volgende preventieve maatregelen kunnen opleggen om het risico op onderduiken te vermijden:

- het zich regelmatig aanbieden bij de gemeente of bij tegenpartij zelf of*
- het storten van een financiële waarborg.*

Verzoekende partij heeft nooit kennis gekregen van de voorgenomen maatregelen .

Artikel 27 § 3 Vreemdelingenwet benadrukt dat er enkel zal worden overgegaan tot opsluiting indien er geen andere, minder dwingende maatregelen kunnen worden genomen die doeltreffend kunnen zijn.

De Terugkeerrichtlijn (Richtlijn Raad nr. 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, Pb. L. 24 december 2008, afl. 348, blz. 98) bepaalt in artikel 15:

Tenzij in een bepaald geval andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kunnen de lidstaten de onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt alleen in bewaring houden om zijn terugkeer voor te bereiden en/of om de verwijderingsprocedure uit te voeren, met name indien: a) er risico op onderduiken bestaat, of b) de betrokken onderdaan van een derde land de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert [...].”

Verzoeker meent dat tegenpartij de proportionaliteit en het evenwicht dient na te streven met andere fundamentele rechten, zoals voorzien in EVRM.

Tegenpartij kon zich niet ontdoen al van de bijzondere situatie van verzoeker gezien de gezinscel met de dochter en van diens statuut vergewissen bij de opmaak van het bevel (geen motivatie ivm schending van artikel 8 EVRM).

Verzoeker is van mening dat al deze elementen ook in overweging dienen genomen te worden die haar gekend zijn op het moment dat zij moet oordelen, op het moment dat de bestreden beslissingen met inreisverbod werd genomen. Men heeft geen rekening gehouden met de verschillende verblijfsrechterlijke statuten van de gezinsleden. De echtgenoot diens onontvankelijkheidsbeslissing over een aanvraag 9ter Vw werd geannuleerd door Uw raad immers.

Verzoeker meent dat er tot op heden er nog steeds geen volledig onderzoek heeft plaatsgevonden van alle nodige elementen om een mogelijke inbreuk op één van de artikelen van het EVRM vast te stellen.

Verzoeker steunt zich hiervoor op het arrest Singh en anderen tegen België van 2 oktober 2012 (verzoekschrift n° 22310/11), van het Europees Hof van de Rechten van de Mens waarbij eens te meer

werd aangetoond dat de vraag naar de daadwerkelijkheid van het rechtsmiddel tegen een BGV in het Belgisch recht actueel blijft.

Bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden dient de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel indachtig te zijn.

Bij de beoordeling van een bevel meer inreisverbod dient rekening gehouden te worden met het evenredigheidsbeginsel.

Verzoeker acht de motivering onwettig maar ook kennelijk onredelijk en meent dat het b inreisverbod van 5 jaar! –disproportioneel is ten opzichte van het rechtsbelang dat de overheid inroept ter rechtvaardiging van die inmenging en het belang van verzoeker en diens gezin.

Het belang dat de Belgische overheid enerzijds ter zake heeft (soevereiniteit over de toegang tot het grondgebied voor vreemdelingen) is volgens verzoeker uiterst beperkt omdat het hier niet gaat om een vaststelling van een strafbaar feit – verzoeker heeft overigens een blanco strafblad.

Dat in casu het duidelijk is dat de afweging tussen het doel en de gevolgen enerzijds en de ongemakken, het recht op een inreizen van de schengenzone op een onevenredige wijze is gebeurd.

Verzoekende partij en diens gezin wordt door de disproportionele beslissing het recht op een eerlijke terugkeer ontnomen en daardoor het recht op een eerlijk proces en behandeling (art. 6-13 EVRM). Zonder dat daartoe enige werkelijke noodzaak bestaat.

De Belgische administratie is hiermede op de hoogte dat de rechten van verzoeker worden geschonden.(o.a. artikel 8 EVRM: recht op gezinsleven).

Verzoeker kan niet anders dan zich heden wenden tot Uw raad om de wettigheid getoetst te zien.

Conclusie de wet is duidelijk prima facie geschonden wegens machtsoverschrijding en bevoegdheidsoverschrijding.

Het is zo dat mijn verzoekende partij haar mangleen bescherming kan genieten losstaande van de bepalingen van de Conventie van Geneve. Dit werd niet nagegaan in de asielpcedure. Deze heeft ernstige medische problemen.

Zijn aanvraag tot medische regularisatie werd evenwel afgewezen in ontvankelijkheid. Een verzoek tot schorsing en annulatie werd ingediend door Mr. Moskofidis.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling weliswaar draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen, doch dat er eveneens moet nagegaan worden of de administratieve rechtshandeling rationeel te verantwoorden is – quod non.

Dat verzoekende partij zich dan ook niet kan verzoenen met de inhoud van de bestreden beslissing.

Dat verweerder derhalve een manifeste beoordelingsfout maakte door de persoonlijke situatie van verzoeker niet correct te onderzoeken en de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers derhalve, niet afdoende motiveerde.

Dat om deze reden dan ook de schorsing en nietigverklaring gevorderd wordt .

Dat, gelet op de beslissing verzoeker elk moment kan gerepatrieerd worden.

Dat dient opgemerkt te worden dat dus via de gewone annulatieprocedure het verzoekschrift tot nietigverklaring van de tenuitvoerlegging niet binnen een redelijke termijn zal behandeld kunnen worden en dus de nietigverklaring voor verzoeker te laat zal komen”

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In het enig middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 3 en 8 EVRM, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de rechten van

verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Er zou bovendien sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Er zou niets motivering zijn opgenomen omtrent de gezinscel. Bovendien zou de duur van het inreisverbod evenmin gemotiveerd zijn. Zij stelt dat de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het enig middel deels onontvankelijk is, daar het eveneens gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, terwijl de beoordeling van de vrijheidsberovende maatregel overeenkomstig artikel 71 van de vreemdelingenwet tot de uitsluitende bevoegdheid van de raadkamer van de correctionele rechtbank.

Om die reden, is de bevoegdheid van de Raad ter zake uitgesloten.

Voor zover verzoekster eveneens kritiek levert op het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, dient te worden opgemerkt dat de thans bestreden beslissing het inreisverbod betreft, zodat verzoeksters grieven die betrekking hebben op het bevel onontvankelijk zijn.

Waar verzoekster stelt dat geen motivering werd opgenomen omtrent het gezinsleven, dient vooreerst te worden opgemerkt dat zij met haar betoog voorbij gaat aan het feit dat artikel 8 EVRM niet vereist dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van die bepaling is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 EVRM omvat geen formele motiveringsplicht. (zie inzake artikel 8 EVRM: R.v.V., 3 april 2009, nr. 25.613; R.v.V., 28 maart 2012, nr. 78 203)

Verzoekster kan niet ernstig voorhouden als zo verwerende partij geen rekening hebben gehouden met haar gezinsleven, daar uit de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten, dat op dezelfde dag als het inreisverbod werd genomen en ter kennis gebracht het volgende blijkt:

“Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.

Tijdens de arrestatie van de betrokkene werd door de politie van Tongeren gevraagd waar betrokkenes man S. V. (...) en (meerderjarige) dochter S. H. (...) op dat moment was. Uit het administratief dossier blijkt dat er geen enkele medewerking werd getoond. De politie van Tongeren heeft meermaals getracht telefonisch contact met betrokkenes man en dochter te verkrijgen. Zelfs berichten in de voicemail van haar man en dochter werden door de politie achter gelaten. Betrokkenes man en dochter hebben zich niet aangeboden bij de politie. Zij kunnen zich nog steeds aanbieden om samen met betrokkene verwijderd te worden. Zij hebben steeds de mogelijkheid om samen terug te keren naar het land van herkomst. Indien zij zich niet aanbieden, kan niet anders dan vastgesteld worden dat een eventuele repatriëring van betrokkene zonder man en dochter door hun eigen gedrag in de hand wordt gewerkt. Dit vormt uiteraard geen schending van artikel 8 EVRM (RVV, nr. 61.377 van 12.05.2011).”

Het louter feit dat de motieven omtrent verzoeksters gezinsleven opgenomen in het bevel om het grondgebied te verlaten niet worden herhaald in de thans bestreden beslissing, kan geenszins doen besluiten tot een schending van de motiveringsplicht, noch van artikel 8 EVRM.

Het hele gezin dient het grondgebied te verlaten gelet op het illegaal verblijf, waardoor een schending van artikel 8 EVRM geenszins kan worden weerhouden. Verzoekster toont niet aan over andere sociale relaties te beschikken die van die aard zijn dat ze vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM.

Verzoekster betwist niet dat er geen medewerking werd verleend m.b.t. het contacteren van haar man en dochter. Zij betwist evenmin dat zij steeds de mogelijkheid hebben om zich ook aan te bieden en samen met verzoekster terug te keren naar het herkomstland. Aan verwerende partij kan niet verweten worden geen afweging te hebben gemaakt omtrent artikel 8 EVRM bij het nemen van de thans bestreden beslissing.

De determinerende juridische en feitelijke motieven kunnen bovendien op een eenvoudige wijze in de bestreden beslissing worden gelezen, dit zowel voor de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod als voor de duur van het inreisverbod.

In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, toont een eenvoudige lezing van de thans bestreden beslissing aan dat betreffende de duur van het inreisverbod, met verwijzing naar artikel 74/11, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, het volgende wordt gesteld:

“Betrokkene diende op 17.02.2006 als M. L. (...), geboren te Baku op 05.10.1960 en van nationaliteit Azerbeidzjan een asielaanvraag. Het CGVS sloot deze asielaanvraag op 22.01.2007 negatief af. Na een schorsend beroep werd betrokkene eerste asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 30.08.2007. Ook betrokkene eerste medische regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter diende zij in als M. L. (...) geboren te Baku op 05.10.1960 en van nationaliteit Azerbeidzjan. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard wegens gebrek aan identiteitsdocumenten. Meer dan drie jaar na haar asielaanvraag diende betrokkene haar eerste humanitaire regularisatieaanvraag van 13.01.2009 in als M. Y. (...), geboren te Armenië op 05.10.1959, nationaliteit Armenië (identiteit volgens paspoort). Deze humanitaire regularisatieaanvraag werd ongegrond verklaard.

De asielaanvraag, alsook de verschillende aanvragen tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat betrokkene bewust en met frauduleuze intentie misbruik heeft gemaakt van de Belgische procedures. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 3° van de wet van 15.12.1980, een inreisverbod van vier jaar opgelegd.”

Verzoekster betwist geenszins de motieven van de bestreden beslissing. Zij ontkent geenszins fraude te hebben gepleegd of andere onwettige middelen te hebben gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. Zij beperkt zich immers te poneren als zou de duur van het inreisverbod niet gemotiveerd zijn, terwijl eenvoudige lezing van de bestreden beslissing het tegendeel aantoonde.

De vaststelling dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en dat zij fraude geeft gepleegd, wordt door haar niet betwist, noch weerlegd. Het betoog waarin wordt gesteld dat geen enkele juridische motivatie ontwikkeld werd omtrent de duur van het inreisverbod, mist dan ook feitelijke grondslag.

Verzoekster voert zodoende geen enkel concreet element aan dat aan verwerende partij bekend was op het moment waarop de bestreden beslissing werd genomen en waartegenover het feit dat zij het grondgebied gedurende vier jaar niet kan betreden in kennelijke wanverhouding zou staan, waardoor zij niet aantoonde dat de gegeven motivering niet zou toelaten om een inreisverbod voor de duur van vier jaar op te leggen.

Daar waar verzoekster nog stelt dat zij een blanco strafblad heeft, dient te worden opgemerkt dat dit geenszins in de bestreden beslissing wordt gesteld en dat verzoekster bijgevolg niet duidelijk maakt waarom zij dit aanhaalt.

Met haar betoog toont verzoekster geen schending aan van artikel 8 EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

M.b.t. artikel 3 EVRM werd er tevens een motivering voorzien in de bestreden beslissing. De loutere vermelding van de schending van voormeld artikel, zonder een uiteenzetting te geven omtrent de wijze waarop de bestreden beslissing voormelde bepaling zou schenden en zonder een begin van bewijs te leveren van die schending, volstaat niet om een schending van voormelde hogere rechtsnorm te weerhouden.

Verzoekster kan zich niet dienstig beroepen op een schending van artikel 6 EVRM.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens niet ernstig.”

4.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop

die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoekster nergens in haar verzoekschrift uiteen op welke wijze zij de rechten van verdediging door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

4.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, en artikel 74/11, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd omdat zij “geen gevolg (heeft) gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend of aangetekend werden verstuurd op 26.11.2007 (bijlage 13qq), 26.05.2011 (bijlage 13) en 04.04.2013 (bijlage 13)” en aldus verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Tevens wordt omstandig toegelicht dat de verzoekster “bewust en met frauduleuze intentie misbruik heeft gemaakt van de Belgische procedures”, reden waarom de verzoekster een inreisverbod voor een duur van vier jaar wordt opgelegd. Gelet op deze motieven kan de verzoekster niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat in de bestreden beslissing zonder enige motivering een inreisverbod van vier jaar wordt opgelegd. De verzoekster maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In tegenstelling tot wat de verzoekster laat uitschijnen, houdt artikel 8 van het EVRM geen formele motiveringsplicht in (cf. RvS 29 juni 2010, nr. 205.942). De bestreden beslissing dient dan ook niet formeel te motiveren over haar gezins- en familielevens in België.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.3. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

4.3.3.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Wanneer de verzoekster de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient zij een begin van bewijs, met name concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten, aan te brengen van een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van deze bepaling (cf. RvS 20 mei 2005, nr. 144.754) of dient zij, wanneer zij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, aan te tonen dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Voor zover de verzoekster *in casu* meent dat deze bepaling door de bestreden beslissing geschonden wordt doordat geen rekening werd gehouden met de vernietiging van de onontvankelijkheidsbeslissing over een aanvraag van haar echtgenoot om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet door het arrest nr. 157 196 van 27 november 2015 van de Raad, wordt er op gewezen dat de bestreden beslissing niet ten aanzien van haar echtgenoot werd genomen en dat de verzoekster derwijze niet aannemelijk maakt dat zij ten gevolge van de bestreden beslissing een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Evenmin brengt zij enig concreet element aan waaruit zou blijken dat haar echtgenoot ten gevolge van het aan haar opgelegde inreisverbod, dat de bestreden beslissing uitmaakt, een reëel risico zou lopen om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

4.3.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Te dezen blijkt uit de motieven van de beslissing van 1 december 2015 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), waarmee de thans bestreden beslissing gepaard gaat en die zich in het administratief dossier bevindt, dat het door toedoen van de echtgenoot en de dochter van de verzoekster is dat zij in geval van een terugkeer van de verzoekster naar Armenië van elkaar zouden worden gescheiden. De echtgenoot en de dochter van de verzoekster dienen immers eveneens het land te verlaten maar weigeren gebruik te maken van de mogelijkheid om samen met de verzoekster terug te keren naar het land van herkomst. De verzoekster betwist deze motieven niet en toont aldus geen schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien toont de verzoekster niet aan dat zij een beschermenswaardig gezinsleven leidt met haar *“meerderjarig kind”*. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk van 15 juli 2003 stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Te dezen toont de verzoekster evenwel geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aan tussen haarzelf en haar *“meerderjarig kind”*. Dergelijke elementen blijken evenmin uit de stukken van het administratief dossier.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.3.3.3. Artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen "indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd". Te dezen wordt de verzoekster een inreisverbod opgelegd omdat zij "geen gevolg (heeft) gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend of aangetekend werden verstuurd op 26.11.2007 (bijlage 13qq), 26.05.2011 (bijlage 13) en 04.04.2013 (bijlage 13)". De verzoekster betwist dit motief niet. Voorts blijkt uit het derde lid van dezelfde bepaling dat de duur van het inreisverbod op maximum vijf jaar wordt gebracht indien de vreemdeling fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt om toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. Te dezen wordt de duur van het inreisverbod op vier jaar bepaald omdat de verzoekster "bewust en met frauduleuze intentie misbruik heeft gemaakt van de Belgische procedures", waarbij omstandig wordt toegelicht dat zij onder een andere naam een asielaanvraag en een medische regularisatieaanvraag heeft ingediend. Ook deze vaststellingen worden door de verzoekster niet betwist. Gelet op deze vaststellingen en het gegeven dat het door het eigen toedoen van de echtgenoot en de dochter van de verzoekster is dat zij in geval van een terugkeer van de verzoekster naar Armenië van elkaar zouden worden gescheiden, toont de verzoekster niet aan dat een inreisverbod van vier jaar *in casu* disproportioneel is. Evenmin toont de verzoekster aan dat met bepaalde specifieke omstandigheden ten onrechte geen rekening werd gehouden bij het bepalen van de duur van het bestreden inreisverbod.

De artikelen 7, tweede en derde lid, en artikel 27, § 3, van de Vreemdelingenwet, evenals artikel 15 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, hebben betrekking op de terugleiding en de vasthouding van vreemdelingen. Te dezen betreft de bestreden beslissing geen maatregel van terugleiding of vasthouding, zodat de genoemde bepalingen niet dienstig kunnen worden aangewend om de vernietiging van de bestreden beslissing te bekomen. De verzoekster voert dan ook niet dienstig aan dat zij nooit kennis heeft gekregen van de voorgenomen maatregelen om het risico op onderduiken te vermijden.

4.3.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een manifeste beoordelingsfout aangetoond.

4.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.3.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN